

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 4834/2020
13.11.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Гордане Комненић, Бисерке Живановић, Јасминке Станојевић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у правној ствари тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Љиљана Денић, адвокат из ..., против тужене Националне службе за запошљавање, Филијала Прокупље, ради уплате доприноса, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 1091/18 од 18.09.2019. године, у седници одржаној 13.11.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 1091/18 од 18.09.2019. године, као изузетно дозвољеној.

УКИДА СЕ пресуда Вишег суда у Прокупљу Гж 1091/18 од 18.09.2019. године у делу којим је одлучено о трошковима поступка и решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке пресуде Основног суда у Прокупљу П 1875/17 од 18.04.2018. године и у том делу предмет враћа првостепеном суду на поновни поступак.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П 1875/17 од 18.04.2018. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиљи уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање надлежном Фонду ПИО по стопи која буде важила на дан уплате, за период март, април, мај и јуни 2014. године на основице ближе одређене у том ставу изреке. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Вишег суда у Прокупљу Гж 1091/18 од 18.09.2019. године, одбијене су као неосноване жалбе тужиље и тужене и првостепена пресуда је потврђена.

Против решења о трошковима поступка садржаног у изреци другостепене пресуде, тужиља је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП.

Врховни касациони суд налази да су испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиље, као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП („Сл. гласник РС“ бр. 72/11, 55/14 и 87/18), због потребе разматрања правних питања везаних за трошкове поступка, с обзиром да постоји неуједначена судска пракса по овом питању.

Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући побијану одлуку у делу којим је одлучено о трошковима поступка у смислу члана 408. у вези члана 420. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да је ревизија тужиље основана.

Првостепени суд је у целости усвојио тужбени захтев тужиље и обавезао тужену да у њену корист уплати тражене доприносе. Одлучио је да свака странка сноси своје трошкове поступка, јер је доприносе за здравствено и пензијско осигурање тужиља могла потраживати у поступку у ком је потраживала новчану накнаду. По становишту првостепеног суда, тужиља основано потражује разлику на име неуплаћених доприноса, али на тај начин прави издатке који далеко превазилазе висину тужбеног захтева, па у ситуацији када је тужиља имала могућност да потражује доприносе у ранијем поступку, правично је да свака странка сноси своје трошкове поступка. Другостепени суд је потврдио одлуку о трошковима парничног поступка прихватајући разлоге првостепеног суда у целини.

Врховни касациони суд сматра да се основано ревизијом тужиље указује на погрешну примену члана 153. став 1. ЗПП.

Чланом 153. став 1. ЗПП, прописано је да је странка која у целини изгуби парницу, дужна да противној странци накнади трошкове. У смислу члана 154. став 1. истог Закона, суд ће приликом одлучивања који ће се трошкови нанадити странци, узети у обзир само оне трошкови који су били потребни ради вођења парнице. Према члану 153. став 2 ЗПП, ако странка делимично успе у парници, суд може, с обзиром на постигнути успех да одреди да свака странка сноси своје трошкове или да једна странка накнади другој сразмеран део трошкова.

У овом случају, тужиља је у парници успела у целини, тако што је њен тужбени захтев усвојен, па у ситуацији у којој је тужена оспорила тужбени захтев тужиље, следи да јој је проузроковала трошкове, које је дужна да јој накнади, у смислу цитираних одредби Закона. Начело економичности поступка, Законом о парничном поступку није прописано као основ за недосуђивање трошкова парничног поступка, док разлог правичности може бити од утицаја на одлуку о трошковима само у споровима из области породичних односа. При одлучивању о трошковима поступка, основни критеријум којим се судови руководе, јесте успех парничних странака у спору.

Како због погрешне примене цитираних одредаба ЗПП, нижестепени судови нису утврдили чињенично стање битно за одлуку о захтеву тужиље за накнаду трошкова парничног поступка, Врховни касациони суд је укинуо обе одлуке о трошковима поступка и предмет, у том делу, вратио првостепеном суду на поновни поступак.

У поновном поступку, првостепени суд ће утврдити који су трошкови парничног поступка тужиљи били потребни ради вођења парнице, након чега ће, правилном применом цитираних одредаба ЗПП, одлучити о њеном захтеву за накнаду тих трошкова.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу другом изреке овог решења донео у смислу члана 416. став 2. у вези члана 420. ЗПП.

Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић